

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3055/2020
30.11.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Добриле Страјина и Слађане Накић Момировић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миодраг Живковић, адвокат из ..., против туженог Предузећа за производњу и трговину „...“ ДОО из ..., чији је пуномоћник Властимир Симоновић, адвокат из ..., ради поништаја споразума о раскиду радног односа и решења о престанку радног односа, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу 38 Гж1 2068/19 од 13.05.2020. године, у седници одржаној 30.11.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2068/19 од 13.05.2020. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 584/18 од 19.02.2019. године, ставом првим изреке, одбачена је као недозвољена тужба тужиоца у делу којим је тражио да се поништи као незаконит споразум о раскиду радног односа потписан дана 21.09.2016. године између тужиоца и туженог и обавештење о престанку радног односа са датумом 07.02.2017. године. Ставом другим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца па је поништено као незаконито решење туженог о престанку радног односа које је тужени донео закључно са 21.09.2016. године и обавезан је тужени да тужиоца врати на рад, на послове и радне задатке који одговарају његовој школској и стручној спреми. Ставом трећим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца па је обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде штете исплати накнаде зараде за период од 08.02.2017. године до 31.12.2018. године, у месечним износима са законском затезном каматом, ближе наведеним у овом делу изреке. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца преко досуђених па до тражених новчаних износа за исти временски период за новчани износ од по 2000,00 динара за сваки месец појединачно на име траженог топлог obroка, као и за период од 01.01.2019. године па надаље до повратка тужиоца на рад. Ставом петим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца па је обавезан тужени да за тужиоца код надлежних фондова уплати порезе и доприносе за пензијско, здравствено осигурање и осигурање за случај незапослености за период од 08.02.2017. године до 31.12.2017. године. Ставом шестим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да за тужиоца код

надлежних фондова уплати порезе и доприносе за пензијско, здравствено осигурање и осигурање за случај незапослености за период од 01.01.2018. године до пресуђења и надаље до повратка тужиоца на рад. Ставом седмим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 244.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2068/19 од 13.05.2020. године, потврђена је првостепена пресуда у ставу другом, трећем, петом и седмом изреке и у том делу одбијена као неоснована жалба туженог.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14) – у даљем тексту: ЗПП и утврдио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је код туженог, на основу закљученог уговора о раду од 01.12.2012. године, био у радном односу на неодеђено време и радио на пословима ... туженог све до 21.01.2016. године, када је због повреде коју је задобио отишао на боловање. У периоду од отварања боловања до 01.02.2017. године, када му је боловање закључено, тужилац није обављао фактички рад већ је остваривао право на накнаду зараде која му је исплаћивана. Решењем АПР од 24.08.2016. године, брисан је из регистра као ... туженог али је и даље остао у радном односу код туженог до 07.02.2017. године, када му је радни однос престао, а о чему је обавештен дописом туженог од 17.02.2017. године, који је добио путем поште. Решење туженог од 21.09.2016. године о престанку радног односа тужиоца споразумом између запосленог и послодавца, тужилац је први пут добио приликом пријема одговора на тужбу. Тужилац са туженим није закључио споразум о престанку радног односа, а о захтеву тужиоца за његов поништај правноснажно је одлучено ранијом пресудом првостепеног суда од 05.04.2018. године.

Код тако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су усвојили захтев тужиоца, те поништили као незаконито решење туженог о престанку радног односа тужиоца и обавезали туженог да тужиоца врати на рад, као и када су обавезали туженог да тужиоцу накнади штету у висини зараде коју би остварио да је радио и да за тужиоца код надлежних фондова уплати припадајуће доприносе.

Одредбом члана 175. тачка 3) Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05, ... и 75/14), прописано је да радни однос престаје споразумом између запосленог и послодавца. Према члану 177. истог закона, радни однос може да престане на основу писаног споразума послодавца и запосленог (став 1), с тим да је пре потписивања споразума послодавац дужан да запосленог писаним путем обавести о последицама до којих долази у остваривању права за случај незапослености (став 2).

Како је у поступку утврђено да парничне странке нису закључиле споразум о престанку радног односа тужиоца, правилно су нижестепени судови закључили да у конкретном случају нису били испуњени прописани услови за престанак радног односа тужиоцу споразумом између запосленог и послодавца, па је побијано решење о престанку радног односа тужиоца, по правилној оцени нижестепених суда незаконито.

Одредбом члана 193. став 1. Закона о раду прописано је да се запосленом у писаном облику доставља решење о остваривању права, обавеза и одговорности, са образложењем и поуком о правном леку, осим у случају из члана 172. овог закона. Према одредби члана 195. став 1. истог закона, против решења којим је повређено право запосленог или кад је запослени сазнао за повреду права, запослени, односно представник синдиката чији је запослени члан ако га запослени овласти, може да покрене спор пред надлежним судом. Према ставу 2. истог члана, рок за покретање спора јесте 60 дана од дана достављања решења, односно сазнања за повреду права.

Полазећи од цитираних одредби правилна је и оцена нижестепених суда да је тужба тужиоца благовремена. Ово стога што је утврђено да је тужилац за престанак радног односа сазнао по добијању обавештења туженог од 17.02.2017. године, а тужбу поднео 04.04.2017. године, дакле пре истека рока од 60 дана од дана сазнања за повреду права, док је решење о престанку радног односа од 21.09.2016. године, први пут добио приликом пријема одговора на тужбу.

Правилно је тужба тужиоца одбачена у делу којим се тражи поништај споразума о престанку радног односа, јер је у том делу правноснажно одлучено ранијом пресудом првостепеног суда од 05.04.2018. године.

С обзиром на то да је престанак радног односа незаконит, основан је тужиочев захтев за реинтеграцију и накнаду штете, на основу члана 191. ст 1. и 2. Закона о раду.

Врховни касациони суд је ценио наводе ревизије па је нашао да се ревизијом првенствено указује на непотпуно и погрешно утврђено чињенично стање, што није разлог за ревизију у смислу члана 407. став 2. ЗПП.

Имајући у виду све изложено, Врховни касациони суд је нашао да ревизију треба одбити као неосновану, па је на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Како је ревизија туженог одбијена као неоснована, одбијен је његов захтев за накнаду трошкова ревизијског поступка, док трошкови састава одговора на ревизију не представљају трошкове који су били потребни ради вођења парнице, па је на основу чл. 153. и 154. став 1. ЗПП одлучено као у ставу другом и трећем изреке.

Председник већа – судија

Катарина Манојловић Андрић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Марина Антонић